

lädemehheks Jäinud; ta tootas minno wö-
lad maksta, ja kui ta ei joudnud omma too-
tust tassuda, siis tedda widi seõna wangi. ho-
nessse, mis kohde sun meie kõrvas on. Wod-
ras astus kermeste monue aõmme seõna wan-
gi. hõne pole; agga ta fallas jâlle ruttu tagga-
si ja üles vannale: Eks siis teie ülemeeline
poeg, kes peâlik on, ebs se teile ihtigi läkkita-
nud; et teie ollekute mõinu omma ellole hõl-
po sada? Vanna teggi vasto: Oh Herra!
emma ei ole ülemeeline; töde volest, ta ei
ole se'ugune; Jummal õnnistago se hea
laps! Ta on mulle rahha läkkinud, hebis
enam kui mulle torvis läts. Nagu minna
ei ole sedda turqoise prukinud. Ma heit-
sin lädemehheks ühhe Herra eest, kellele minna
tuumi: üks olin; se olli minno rahha ka-u-
tes, ja peâlegi keik minno mu warrandus
sa: seddamisi otsa. — Nüüd oias üks noor
mees Pead ollaist sadip läbbi wangi. hõne a-
na trelliide wâlja ja hûdis: Issa! Issa! kui
min-

minno wend Willem alles ellab, siis temma
on sesamma sün. — Wedras hõllos kaen-
laga vanna mehhe ümber, wessi molas temma
filmist, ja ta küssendas: Jäh! minua ollen
teie poeg Willem; jah ollen! Issa olli nago
ennesest ärra, ja ei teädnud mitte, mis tem-
male juhtus. Enne kui ta veel poia armo-
vastu joudis, kargas üks roannalane naes-
te rahwas piisfesse, alwa maia seest wâlja
jo hûdis: Kus on minno poeg? Kus on min-
no armas Willem? Willem andis issast lab-
ti ja heitis emma kaenlasse.

Meie näggime toa akenist keik mis seâl sun-
dis ja meie leikide meel läks nisamina basse-
dals, kui nendegi meel, kes teine teist seâl
vesce tunda said. Üks obkas, teme laksutes
lâssi, kolmas teggi suurt heält, ja viimaks
jooksime keik wâlja ulitsa peâle. Seâni olli
Peâlik omma vannemattega nende meiasse
läinud, ja keik allevi rahwas ollid seõno kõ-
lo langenud ja jeliid tungil üsse ees. Üks
meis